והטוב והמטיב. וא"ת ואמאי פותחת בברוך והלא סמוכה לחברתה היא ויש לומר דתקנה בפני עצמה (היא) בשביל הרוגי ביתר[ח] וא"ת אמאי אינה חותמת בברוך וי"ל משום דקרא היא רק שתקנו לאחר כך[א] שלא מלכיות ושלא גמולות ושלא הטעות ונאמן אתה של ברכת ההפטרה הוא מן הברכה העליונה[ט] ולכך הוא נכתב גדול שבימים הראשונים היו רגילין לעמוד כל הקהל ולומר בקול רם נאמן אתה וכו' כשהיה התיוק מגיע שם:

להיכן הוא חוזר. פירש רש"י דקאי לאחד דפסיק לשנים וממתין לאחרים עד הזן והיכן חוזר לאחר סעודתו דבנן אמרי למקום שפסק והלכתא למקום ותימה דא"כ היכי הלכתא למקום שפסק אחרי שאכל אחר כך פשיטא דיחזור אפילו להזן דהא הזן דאורייתא ע"כ צריך לומר דקאי אהא דאמריגן לעיל דהמברך אומר נברך שאכלנו משלו והמסובין עונים ברוך שאכלנו משלו ובטובו חיינו להיכן הוא חוזר המברך לאחר שיענו המסובין חוזר לראש שהמברך חוזר ואומר נברך שאכלנו משלו ובטובו חיינו ורבנן אמרי למקום שפסק שאומר ברוך שאכלנו משלו וכן הלכתא והר"מ מאייבר"א פירש דקאי אשלשה שאכלו ויצא אחד מהם לשוק קורא לו ומזמנים עליו ולעיל נמי הכי פירושו עד היכן מקום זימון שצריך להו לאותו אחד דקרו ליה ועני עד נברך ומכאן ואילך יצא לדרכו ואינם צריכים האחרים עוד לגירופו והכא בעי לאותו מן השוק להיכן הוא חוזר למקום שפסק דהיינו למר מהזן ואילך ולמר מנברך והשתא ניחא דלא קשה מהזן שהרי לא[י] ספר בגמרא:

מר זוטרא איקלע לבי רב אשי איתרע ביה מילתא. וכוותיה קיימא לן והכי מברכין בא"י אמ"ה האל הטוב והמטיב[ב] אל אמת דיין אמת ושופט בצדק ולוקח במשפט ושליט במעשיו ואנחנו עבדיו ועמו ובכל אנחנו חייבין להודות לו ולברכו גודר פרצות בישראל הוא יגדור פרצה זאת מעלינו ומעל האבל שבתוכנו לחיים ולשלום הרחמן הוא ימלוך עלינו לעולם ועד וגו' ופירש בה"ג דאין לומר במשפט דקיימא לן בפ' במה בהמה יוצאה (דף נה:) דיש מיתה בלא חטא ויש יסורין בלא עון ומיהו בכך אין למחקו: **בזמן** שהן שתי מטות גדול מסב בראש שני לו למעלה הימנו. דהיינו כלפי ראשו שמסב על המטה דרך שמאל ולמטה מקרי דרך מרגלותיו דהיינו מימינו וזה מדקדק רב שמת דאם כן בעי גדול לתרוצי כפשוטיה[ג] כשמדבר עם השני כיון שהשני למעלה הימנו ולקמן במתניתא גרס גדול מסב בראש השני למטה הימנו וזהו כלפי מרגלותיו והוא מימינו ואז לא מתריץ ויתיב כי בעי לאשתעויי בהדי שני: **אין** מכבדין וכו'. וא"ת הא אמרינן בשבת בפ' במה בהמה (ד' נא:) לוי ורב הונא בר חייא הוו קא אזלי באורחא קדמה חמריה דרב הונא לחמרא דלוי בעי רב הונא לאפוקי מדעתיה דלוי כו' אלמא מכבדים בדרכים וי"ל כשיצאו לדרך כאחד מכבדין בדרכים אבל אם כל אחד ילך לדרכו ופגעו זה בזה ואירע להם דרך למקום אחד אין מכבדים: אין

ויש מהן שחותם בהן בברוך ואין פותח בברוך והטוב והמטיב פותח בברוך ואין חותם בברוך מכלל דברכה בפני עצמה היא ואמר רב נחמן בר יצחק תדע דהטוב והמטיב לאו דאורייתא שהרי עוקרין אותה בבית האבל כדתניא[ו] מה הם אומרים בבית האבל ברוך הטוב והמטיב ר"ע אומר ברוך דיין האמת הטוב והמטיב אין דיין אמת לא אלא אימא אף הטוב והמטיב מר זוטרא איקלע לבי רב אשי איתרע ביה מלתא פתח ובריך[א] הטוב והמטיב אל אמת דיין אמת[ב] שופט בצדק לוקח במשפט ושליט בעולמו לעשות בו כרצונו כי כל דרכיו משפט שהכל שלו ואנחנו עמו ועבדיו ובכל אנחנו חייבים להודות לו ולברכו גודר פרצות בישראל הוא יגדור את הפרצה הזאת בישראל לחיים[ג] להיכן הוא חוזר רב זביד משמיה דאביי אמר חוזר לראש ורבנן אמרי למקום שפסק והלכתא למקום שפסק: א"ל ריש גלותא לרב ששת אע"ג דרבנן קשישי אתון פרסאי בצרכי סעודה בקיאי מינייכו בזמן שהן שתי מטות גדול מסב בראש ושני לו למעלה הימנו ובזמן שהם שלש גדול מסב באמצע שני לו למעלה הימנו שלישי לו למטה הימנו אמר ליה וכי בעי אשתעויי בהדיה[ד] מתריץ תרוצי ויתיב ומשתעי בהדיה א"ל שאני פרסאי דמחוי ליה במחוג מים ראשונים מהיכן מתחילין אמר ליה מן הגדול ישב גדול וישמור ידיו עד שנוטלין כולן א"ל לאלתר מייתו תכא קמיה מים אחרונים מהיכן מתחילין אמר ליה מן הקטן וגדול יתיב וידיו מזוהמות עד שנוטלין כולן א"ל לא מסלקי תכא מקמיה עד דנמטי מיא לגביה אמר רב ששת אנא מתניתא ידענא דתניא[ה] כיצד סדר הסבה[ג] בזמן שהן שתי מטות גדול מסב בראש ושני לו למטה הימנו בזמן שהן שלש מטות גדול מסב בראש שני לו למעלה הימנו שלישי לו למטה הימנו[ד] מים הראשונים מתחילין מן הגדול[ה] מים אחרונים בזמן שהם ה' מתחילין מן הגדול ובזמן שהם מאה מתחילין מן הקטן עד שמגיעים אצל ה' וחוזרין ומתחילין מן הגדול[ו] ולמקום שמים אחרונים חוזרין לשם ברכה חוזרת מסייע ליה לרב דא"ר חייא בר אשי אמר רב[ז] כל הנוטל ידיו באחרונה תחלה הוא מזומן לברכה רב ורבי חייא הוו יתבי בסעודתא קמיה דרבי אמר ליה רבי לרב קום משי ידך חזייה דקא מרתת אמר ליה[ח] בר פחתי עיין בברכת מזונא קאמר לך ת"ר[ט] אין מכבדין לא בדרכים ולא בגשרים ולא מלפני הגדול עד שיגיעו המים לחמשה שאלו: **וחוזרים ומתחילין מן הגדול.** ונוטלין שלחן מלפניו: **למקום שמים אחרונים חוזרים.** כשמגיעים לחמשה אם נטל הגדול הוא מברך ואם לוה לאחר ליטול קודם לו הוא מברך: **הנוטל ידיו באחרונה תחלה.** אותו שנוטל בתחלת החמשה אחרונים קורא תחלה באחרונה: **אין מכבדין.** לומר היה אתה קודם: **לא בדרכים.** הולכי דרכים לומר לגדול הימנו לך לפני: ולא

ויש מהן חותם ולא פותח. כגון ברכה הסמוכה לחברתה שהרי כבר פתח בברכה ראשונה. וברכה אחרונה שבקריאת שמע אמת ויציב אמת ואמונה שאע"פ שקר"ש מפסיק בינתים אברכות דלפניה סמוכה והויא לה סמוכה לחברתה: **הטוב והמטיב וכו'.** דלאו סמוכה לחברתה היא שאינה מברכת המזון אלא על קבורת הרוגי ביתר תקנוה: **שהרי עוקרים אותה בבית האבל.** אליבא דר"ע: **להיכן הוא חוזר.** מי שנלטרף לזימון ואמרן לעיל[ו] אליבא דרב ששת ברכת זימון עד הזן והולרך זה להיות מפסיק אכילתו עד שיגמור המברך ברכת הזן וחזר זה שהפסיק לשנים וגמר סעודתו להיכן הוא חוזר לברך לאחר שיגמור סעודתו: **חוזר לראש.** לתחלת הזן שהרי נתחייב בזימון שבתחלה הוקבע בג': **למקום שפסק.** לברכת המרץ כשאר יחיד: ה"ג **אף על גב דרבנן אתון פרסאי בצרכי סעודה בקיאי מיניייכו: בזמן שהן שתי מטות.** רגילין היו לאכול בהסבה על לדו השמאלית מוטה ורגליו לארך אים אים על מטה אחת: **בזמן שהן שנים גדול מסב בראש.** כלומר מסב תחלה על מטתו: **ושני לו למעלה הימנו.** מטת השני לגד מראשותיו של גדול: **וכזמן שהן שלשה גדול מסב באמצע שני לו למעלה הימנו שלישי לו למטה הימנו.** לגד מרגלותיו: **א"ל.** רב ששת לריש גלותא: **וכי בעי אשתעויי מהרין תרוצי ויתיב.** ואם רצה הגדול לדבר עם שני לו לריך הוא לזקוף עצמו ממסיבתו ליסב זקוף דכל זמן שהוא מוטה אינו יכול לדבר עמו לפי שהשני לו אחורי ראשו של גדול הוא ופני הגדול מסובין לגד אחר וטוב לו שיסב שני לו למטה הימנו ויאמע דבריו כשהוא מוטה: **במחוג.** מראים בידיהם ובאצבעותיהם ברמיזה: **מים ראשונים מהיכן מתחילין.** רב ששת קא"ל לריש גלותא מהיכן מתחילין פרסיים מים ראשונים: **לאלתר מייתו תכא קמיה.** שלחן שלו מביאין מיד לפניו ואוכל. ולפני כל אחד ואחד היו מביאין שלחן קטן: **לא מסלקי תכא.** מקמי גדול עד דמשו כולהו ובעוד שהוא אוכל האחרים נוטלין מים אחרונים: **שני לו למטה הימנו.** שאם הולרך גדול לספר עמו לא יהא לריך לזקוף: **וכזמן שהם ג' שני לו למעלה הימנו.** ואם בא לספר מספר עם השלישי לו ואם בא לספר עם השני לו טוב הוא שיזקוף ואל יפיל את השני לו לפני קטן ממנו שיהא הוא למטה וקטן ממנו למעלה הימנו: **מתחילין מן הגדול.** ולאלתר מעיילי תכא קמיה: **וכזמן שהם מאה.** לאו דוקא דה"ה עשרה ולכל יותר מה' שגגאי הוא שיסלקו השלחן מלפני הגדול כשיטול ידיו ויממתין שם יושב ובטל עד שיטלו כלם לפיכך כשהם יותר מחמשה מתחילין מן הקטן היושב בסוף ואין מסלקין שלחן

כז א מיי' פ"ב מהלכות ברכות הלכה ח סמג עשין כז טוש"ע או"ח סי' קפט סעיף ב ויו"ד סימן שעט סעיף ח:
כח ב מיי' פ"ה שם הל' ב טוש"ע או"ח סי' [קלב סעיף ו וסי'] ל סעיף ב:
כט ג מיי' פ"ז מהל' ברכות הל' ח סמג שם:
ל ד מיי' וסמג שם טוש"ע או"ח סימן קסה סעיף ב:
לא ה ו מיי' שם הל' יב סמג שם טוש"ע או"ח סי' קפ"ו סעיף ו:
לב ז מיי' שם [שו"ע י"ד סי' רמב סעיף ח בהגה]:

רבינו חננאל

תנו רבנן מהו אומר בבית האבל אף הטוב והמטיב, ר' עקיבה אומר דיין אמת וקיימא לן כמר זוטרא דאמר אל אמת דיין אמת נותן בצדק ולוקח במשפט (שופט) [שליט] בעולמו לעשות בו כרצונו והכל שלו ואנחנו עמו ועבדיו חייבין אנו להודות לו ולברכו. **ואף** על גב דקימא לן הילכתא כרב ששת באיסורי וברכות איסורי איגון [הלכתא כרב נחמן] חדא דקאיי טעמיה כיתנאי. ותוב מדקא אבעיא לן להיכן [הוא] חוזר המברך ברכת הזימון, ואמר רב זביד חוזר לראש, פי' חוזר ומתחיל לברך שאכלנו משלו ובטובו חיינו ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הזן את כול'. ורבנן אמרי למקום שפסק, כלומר אינו אומר נברך אלא ברוך שאכלנו משלו וכו'. ואסיקנה למקום שפסק, שמע מינה דהילכתא כרב נחמן. פירוש **במחוג** מחוו [מ]ורה באצבעותיו, כלומר כל דבריהם ברמז הן. ריש (לקיש) [גלותא] היה נוהג בצרכי הסעודה בדרך הפרסיים ודברים ברורים הם. מנהג פרסיים בזמן שיש שם מכובדים שראויין למטות, הגדול מיסב בימין והשני לימינו וזה הוא למעלה הימנו, ואם הן שלשה מטות, הגדול יושב [באמצע שני לו למעלה הימנו שלישי לו למטה הימנו].

גליון הש"ם

תוס' ד"ה להיכן וכו'. ולמר מנברך. ל"ל מן טוה לך [רש"ל]:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב. ואע"ג דאר"פ לקמן שיש שם שני מלכויות לבר מדידיה וכו' מ"מ אינו מזכיר אלא שמותיו של מקום האל אבינו מלכנו וכו'. ב. בתוס' רי"ש כתוב. האל החי הטוב והמטיב וכו' לוקח במשפט ושליט במעשיו. ג. בתוס' רי"ש כתב. לגדול לתרוצי נפשיה למיתב כשמדבר עם השני.

מוסף רש"י

והטוב והמטיב. אע"ג דסמוכה לחברתה, שהרי התחיל בברכת המזון בברוך, משום דברכה בתלמי נפקא מתתא כתרוצי ביתר, וכולה הודאה כברכת הפירות ומזון (פסחים קד:). **כל הנוטל ידיו באחרונה.** במים אחרונים, הוא מזומן לברכה. לברכת המזון (לעיל מג.). **חזייה.** ר' חייא לרב, דקא מרתת. שמא ראה ידי מלוכלכות או שמא הלכתי באכילה יותר מדי (שם). **בר פחתי.** בן גדולים (שבת ג: וכס.) בנו של תלמיד חכם (נדיר נט:). **עיין בברכת מזונא קאמר לך.** כלומר נתן לך רשות לברך ברהמ"ז, שהטעול ידיו תחלה הוא מברך (לעיל מג.).

רב ניסים גאון

שאני פרסאי דבמחוג מחוו והיו מכירין זה את זה ברמיזותיו של זה ומבין כל אחד מהן מה שחבירו אומר ובפ"ק דמסכת חגיגה (דף ה) ר' יהושע בן חנניה הוה קאי בי קיסר אחוי ליה ההוא מינא עמא דאהדרינהו מאריה לאפיה מינייהו אחוי ליה איהו ידו נטויה עלינו אמרו ליה לר' יהושע בן חנניה מאי אחוי לך עמא דאהדרינהו מאריה לאפיה מיניה ומאי אחרית ליה ידו נטויה עלינו אמרו ליה לההוא מינא מאי אחרית ליה עמא דאהדרינהו מאריה לאפיה מיניה ומאי אחוי לך לא ידענא אמרי גברא דלא ידע מאי מחוו ליה במחוג יתיב [בגמ' איתא יחוי] קמיה מלכא וקטלוה:

ולא בידים מזוהמות. בנטילת מים אחרונים: **ממערבא.** לפי שהיה רבין רגיל לעלות מבבל לא"י ולומר הוא דבריו משמו של ר' יוחנן: **בפתח הראוי למזוזה.** לומר בכניסת כל פתחים למעוטי דרכים ופרלות: **לנטעום איממר.** אין חלוק בדבר אלא שחייב לומר בלשון רבו: **קדיש.** רבה בר בר חנה לישב על השולחן ולשנות לבנו הלכות סעודה לפי שהחתן רגיל לבטוח והיה מלמדו היאך יעשה: **לבלוע.** לפרוס הפרוסה מן הפת: **עד שיגלה אמן מפי העוונים.** אמן אחר ברכת המוציא דאף עניית אמן מן הברכה היא ואמרי' בפרק כיצד מברכין (לעיל דף נט:) צריך שתכלה ברכה קודם בליעה: **חטופה.** שקורין את הלף בחטף ולא בפתח[ב] ואומר אמן והוא צריך לומר אמן: **קטופה.** שמחסר קריאת הנו"ן שאינו מוציאה בפה שתהא נכרת: **יפומה.** שלא שמע הברכה אלא ששמע שעונין אמן. והא דאמרי' בהחליל (סוכה נא:) שבאלכסנדריא של מצרים היו מניפים בסודרים כשהגיע עת לענות אמן אלמא לא שמעי וקא ענו הנהו מידע ידעי שהם עונים אחר ברכה ועל איזו ברכה הם עונים אלא שלא היו שומעים את הקול: **ולא יזרוק ברכה מפיו.** במהירות שדומה עליו כמשא אלא שחוק קבוע הוא לו: **וקא מסרהב ואכיל.** ממהר לאכול כדי להטעטרף לזימון ויזמנו עליו: **אכילנא לן.** גמרה לן סעודתנו קודם שבאת ואי אתה מחייבנו עוד בזימון: **אילו מייפו לי ארדיליא וגוזליא לאכא.** שמואל חביבין עליו ארדיליא בקנוח סעודה והן כמהין ופטריות ולרב היו חביבין גוזלות. ושמואל היה קורא לרב אבא לכבודו: **מי לא אכלינן.** הלכך לא גמרה סעודתם ומלטרף: **עיקר שבסעודה.** אחד מאותן שהיו בתחלת ההסבה: **הא לא חזי ליה.** והויא לה ברכת זמון הבאה בעבירה וכתיב (תהלים י) בוצע ברך נאץ ה' ואמר מר (פ) (בב"ק דף לד.) הרי שגזל סאה של חטים וטחנה ואפאה וברך עליה אין זה מברך אלא מנאץ: **דמאי.** חטין הלקוחים מע"ה ספק עשרן ספק לא עשרן: **אכסניא.** חיל של מלך שמטיל על בני העיר לזונם בשונם ממלחמתו והרי הם כעניים לפי שהם שלא במקומם: **מאכילין את העניים דמאי.** דרוב עמי הארץ מעשרים הם וחוששין דרבנן בעלמא הוא: **שהקדימו בשבלים.** לוי קדם את הכהן ונטל מעשר בשבלים קודם שנטל כהן תרומה גדולה והכהן היה לו ליטול תרומה גדולה תחלה ג' מנ' דרחמנא קרייה ראשית[ג] וכתיב (שמות כג) מלאתך ודמעך לא תאחר נמלאת תרומה גדולה של כהן בתוך המעשר הזה אחד מחמשים שבו לבד מתרומת מעשר שעל הלוי להפריש תרומה ממעשרו: **וכדרבי אבהו.** אשמעינן מתני' דהכי הוא כדרבי אבהו דפטר ליה ללוי מתרומה גדולה שבו מכל

[א] ולא בידים מזוהמות רבין ואביי הוו קא אזלי באורחא קדמיה חמריה דרבין לדאביי ולא אמר ליה ניזיל מר אמר מדסליק האי מרבנן ממערבא גם ליה דעתיה כי מטא לפתחא דבי כנישתא אמר ליה ניעל מר אמר ליה ועד השתא לאו מר אנא אמר ליה הכי אמר רבי יוחנן אין מכבדין אלא בפתח שיש בה מזוזה [ב]דאית בה מזוזה אין דלית בה מזוזה לא אלא מעתה בית הכנסת ובית המדרש [ג]דלית בהו מזוזה הכי נמי דאין מכבדין אלא אימא בפתח הראוי למזוזה אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב [ד]אין המסובין רשאין לאכול כלום עד שיטעום הבוצע יתיב רב ספרא וקאמר לטעום איתמר למאי נפקא מינה [ה]שחייב אדם לומר בלשון רבו ת"ר [ו]רשנים ממתינין זה לזה בקערה שלשה אין ממתינין [ז]הבוצע הוא פושט ידו תחלה ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שגדול הימנו הרשות בידו רבה בר בר חנה הוה עסיק ליה לבריה בי רב שמואל בר רב קטינא קדים ויתיב וקמתני ליה לבריה אין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי העונים רב חסדא אמר [ח]מפי רוב העונים א"ל רמי בר חמא מ"ש רובא דאכתי לא כליא ברכה מיעוטא נמי לא כליא ברכה א"ל שאני אומר כל העונה אמן יותר מדאי אינו אלא טועה: ת"ר [ט]יאין עונין לא אמן חטופה ולא אמן קטופה ולא אמן יתומה ולא יזרוק ברכה מפיו בן עזאי אומר כל העונה אמן יתומה יהיו בניו יתומים חטופה יתחטפו ימיו קטופה יתקטפו ימיו וכל המאריך באמן מאריכין לו ימיו ושנותיו רב ושמואל הוו יתבי בסעודתא אתא רב שימי בר חייא הוה קמסרהב ואכיל א"ל רב מה דעתך לאיצטרופי בהדן אנן אכילנא לן א"ל שמואל [י]אלו מייתו לי [יא]ארדיליא וגוזליא לאבא מי לא אכלינן תלמידי דרב הוו יתבי בסעודתא על רב אחא אמרי אתא גברא רבא דמברך לן אמר להו מי סבריתו דגדול מברך עיקר שבסעודה מברך והלכתא [יב]גדול מברך אע"ג דאתא לבסוף: אכל דמאי וכו': הא לא חזי ליה [יג]כיון דאי בעי מפקר להו לנכסיה והוי עני וחזי ליה דתנן [יד]מאכילין את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ואמר רב הונא תנא ב"ש אומרים אין מאכילין את העניים ואת האכסניא דמאי: מעשר ראשון שנטלה תרומתו: [טו]פשיטא לא צריכא אלא [כ]שהקדימו בשבלים והפריש ממנו תרומת מעשר ולא הפריש ממנו תרומה גדולה וכדר' אבהו דאמר ר' אבהו אמר ריש לקיש [טז]מעשר ראשון שהקדימו בשבלים פטור מתרומה גדולה שנאמר [א]והרמותם ממנו תרומת ה' מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר אמר ליה [יז]רב פפא לאביי אי הכי אפילו הקדימו בכרי נמי אמר ליה עליך אמר קרא מכל

אין המסובין רשאין לטעום עד שיטעום המברך. ותימה מהמוא סבא דערבי פסחים (דף קו.) דגמין ושתי אלמא דשתי קודם המברך שמא יש חלוק בין אכילה לשתיה[א] אי נמי יש לומר דלא שתה אלא להרלות לו מעשה שלא היה צריך לומר יותר וכירושלמי יש כשיש לכל אחד ככרו או כוסו בידו יכולים לשתות אפי' קודם המברך וגבי ההוא סבא היה לו כוסו בידו והכי איתא בירושלמי אמר רבי בון בשם רב אין המסובין רשאין לטעום עד שיטעום המברך ריב"ל אמר שותין אע"פ שלא שתה המברך ולא פליגי רבי בון בשם רב שזקוק לכוס אחד דריב"ל דהיה לכל אחד כוסו בידו וכן עשה רבינו שמשון בחופה אחת שבצע החתן המוציא והיה בוצע רבינו שמשון הפת שהיה לפניו ואוכל והשר מקולי היה אומר אם בצע המברך ונתן לכל אחד חלקו אין צריך להמתין כל אחד עד שיטעום המברך והא דאמרי' הכא אין המסובין רשאין לטעום כו' היינו להקדים ולבצוע מן הפת שבצע המברך אבל אחר שנתן לכל אחד חלקו אין קפידא וכן צריך לומר בסמוך הבוצע הוא פושט ידיו תחלה לטבול פתו ואם בא לחלוק כבוד לרבו רשאי ואמאי והא אין המסובין רשאין לטעום וכו' ואין לומר דמן הטבול לחודיה קאמר אך המברך אוכל קודם דא"כ מה כבוד היה זה אבל לפי מה שפירשתי ניחא ויש מפרש פושט ידיו תחלה בקערה להתחיל באכילה ומבאן משמע שאין צריך למזוג מכוס ברכה לשאר כוסות היכא שיש בפני האורחים כוסות שאינן פגומות אבל אם אותן כוסות פגומות יש קפידא[ב]:

אמן יתומה. שאין שומע הברכה מפי המברך ועונה אחר האחרים ששמעו אמן תימה דהא אמרינן בסוכה (פ"ה דף נא:) באלכסנדריא של מצרים שהיה שם קהל גדול ולא היו יכולים כולם לשמוע מפי המברך והיו מניפים בסודרים כדי שידעו אמתימת הברכות ויענו אמן וי"ל שהיו יודעים באיזו ברכה החזן עומד אמנם לא היו שומעים אותו אבל הכא מיירי שאינם יודעים כלל היכן החזן עומד ומתפלל ובאיזו ברכה הוא עומד אלא עונה אחר האחרים בלא שמיעה ולא ידיעה[ג]: **כל המאריך באמן מאריכין לו ימיו ושנותיו.** ובלבד שלא יאריך יותר מדאי וטעמא לפי שאין קריאת התיבה כמשמעה[ד] כשהוא מאריך יותר מדאי ומסקנא דמלתא דאין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי רוב העונים:

אילו מייתו לי ארדיליא וכו'. משמע דכן הלכה דרב נמי לא פליג אבל אי אמר הב לן ונברך שהסיחו דעתם מלאכול אין שליחי מלטרף עמהם:

והלכתא גדול מברך. ומיהו אם הגדול נותן רשות לקטן לברך שפיר כדאשכחן (לעיל מג. מו:) דאמר ליה לרב משי ידך וכו': **ומאכילין את האכסניא דמאי.** מיירי באכסניא ישראל ומוטלין עליהם לזונם והם כעניים ודוקא דמאי אבל טבל לא דקספו להו איסור מיתה ואי נמי באכסניא של נכרים שהטיל עליהם המלך מכל מקום דוקא דמאי אבל טבל לא דאם כן פורע חובו מממונו של כהן[ה]: **ואמר** רב הונא תנא בש"א אין מאכילין. וא"ת רב הונא אמר בש"א אין מאכילין. ומ"ת רב הונא טעמא דב"ש אתא לאשמעי' דהכי פריך בכמה דוכתין ויש לומר דקא משמע לן דאי משכחת תנא דאמר אין מאכילין בית שמאי היא ולא תיתוש לאותה משנה או ברייתא: אמר

[ה] [ועי' תו' יומא יא: ד"ה שאין ותו' מגמות לג. ד"ה ואם], [ו] [עדיות פ"ו מ"ג שבת טו. בכורות ה.], [ז] תוספתא פ"ה מ"ח גיטין נט:, [ח] [תוספתא מנחות פ"ג הט"ז], [ט] [פסחים קיט:], [י] [נ"מ ע: נדרים פד: גיטין יב.] שבת קכז: עירובין לא. פסחים לה: [סוכה לה:], [יא] דמאי פ"ג מ"ז עירובין יח:, [יב] עירובין פסחים סט, [יג] ביצה יג., [יד] תמורה ה:, [טו] פי' קמץ, [ט] [דברים יח], [מ] [וע"ע תוס' פסחים קו. ד"ה הוס], [נ] [וע"ע תוס' סוכה נב. ד"ה וכיון], [ס] [ועי' היטב תו' עירובין יח: ד"ה ואת אכסניא],

תורה אור השלם

לה וְאֶל הַלְּוִיִּם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תִקְּחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאִתָּם בְּנַחֲלָתְכֶם וַהֲרֹמֹתֶם מִמֶּנּוּ תְּרוּמַת יְיָ מַעֲשֵׂר מִן הַמַּעֲשֵׂר:

במדבר יח כו

הגהות הב"ח

(א) אי"ן ד"ה הא לא מזי וכו' ואמר מר. נ"ב פ"ק דסנהדרין:

מוסף תוספות

א. ובתוס' רי"ש כתב, יש לחלק בין המוציא לקדוש כדאמר' בר"ה פ' ראוהו ב"ד לא יפרוס אדם פרוסה וכו' ולכך יש לטעום קודם אבל קדוש יכול להוציא אע"פ שכבר יצא ולכך אינו צריך שיטעום המברך תחילה. ב. בתוס' רי"ש כתב. לפי שאז אין נשמעת יפה קריאת התיבה.

מוסף רש"י

שחייב אדם לומר בלשון רבו. אע"ג דתלוייהו כי הדדי הוי פירוש שיהו, אפ"ה קאמר ליה בלשון שלמדתים. הדבבא ו. **שלשה אין ממתינין.** אין צריכין להמתין. כריש חז. **הבוצע.** כגון בעל הבית שהוא מברך המוציא ואפילו הוא קטן ל. **הוא פושט ידיו.** בקערה תחלה לגלפת בו את פרוסת המוציא. ל. **מאכילין את העניים דמאי.** לא אסרוהו עליהם, מפני שצריכים לחזר על פתח עמי הארץ, ומתנו על שרוב עמי הארץ מעשרין. הא ד ומוזרא בעלמא הוא שהעמידוה בספק טבל, ובני עניים ואכסניא לא העמידו דבריהם. בדו ו בדי בבהיט י. **ואת האכסניא.** מיילות מלכי ישראל המוטלין על בני העיירות לזונן להגין עליהם מאויביהן וישראלים הן והרי הן כעניים הואיל ומינן במקומן. יל ו בדי הא ד בבבהיט י בבדו ל. **מעשר ראשון שנטלה תרומתו פשיטא.** קס"ד תרומת מעשר שהלוי נותן לכהן, וכ"ש תרומה גדולה שיש על ישראל להפרים והפרישו קודם שנתן המעשר ללוי הא ד. **אלא שהקדימו בשבלים.** ישראל היה לו להפרים תרומה גדולה תחלה, דכתיב (שמות כב) מלאתך ודמעך לא תאחר, מלאתך אלו בכורים מכאן שהמקדים תרומה לבכורים לוקה, ודמעך זו תרומה, שאם הקדים מעשר לתרומה לוקה, והני מילי משנתמרח בכרי לוקה אם הקדים מעשר לתרומה, אבל הקדים מעשר לתרומה בשבלים אינו לוקה. הא ל. **פטור מתרומה גדולה.** שהיה לו לכהן ליטול תרומה גדולה תחלה, שהרי קראה לאשית והלוי אחריו מעשר במה שמשייר, וזה שנטל מעשר תחלה ונמצא שלא הורמה תרומה גדולה ממעשרו, וישראל לא יתן לכהן אלא אחד מחמישים במה שייר, ונמצא כהן מפסיד, פטור הלוי מתרומה גדולה שבמעשר זה. היו יב בדי גבהיט יל ו באבנו ו. **והרמותם ממנו תרומת ה'.** נלויים כתיב גבי תרומת מעשר. הא ל ופירש ומה היא התרומה, מעשר מן המעשר. היו ל. **אי הכי אפילו הקדימו.** לתרומה, בכרי. משנתמרח, נפטר לוי מהלי קנא. היו ל. **עליך אמר קרא.** שלא תתמר כן. ל.

לג ת מיי' פ"ז מהלכות ברכות הל' יב סמג עשין כז טוש"ע או"ח סי' קפא סעיף ו:

ו [ומיי' פ"ו מהל' מחוה הל' ו טוש"ע יו"ד סי' רפו סעי' ג ין]:

לד ד מיי' פ"ז מהל' ברכות הל' ה סמג עשין מז טוש"ע או"ח סי' קסז סעיף טו:

לה כ מיי' שם הלכה ו סמג שם טוש"ע א"ח סי' קצ סעיף ב:

לו ב מיי' שם הלכה ה סמג שם טוש"ע א"ח סי' קסז סעיף ח:

לז ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף טז:

לח ט מיי' פ"ח שם הל' יד סמג שם טוש"ע או"ח סי' קכד סעיף ח:

לט נ מיי' פ"ה שם הל' ט טוש"ע או"ח סי' קמז סעיף ה:

מ ן מיי' שם ופ"ז הל' ג סמג שם טוש"ע או"ח סי' לא סעיף ה:

מא י מיי' פ"י מהל' מעשר הלכה יא:

מב ג מיי' פ"ח מהל' ברכות הלכה כ:

מג ם מיי' פ"ג מהלכות תרומות הלכה יג טור יו"ד סי' שלח:

רבינו חננאל

. . 1.
1 11
. 1 1 .
. פי', לענין לפשוט ידו תחלה מיירי ולא לבצוע.
. 1
. 1.
.
1. ״
. 11 .
.. פירוש, שיקבלו העונים ברכה על עצמם, וכמה דלא בצע, הברכה תלויה ועומדת. וכיון שכלה אמן מפי הרוב, כבר קיבלו הברכה ונמצא פורסין הפת על הברכה. אמר ליה רב חסדא אין צריך לדקדק ולעכב שיכלה אמן מפי הכל, אלא כיון שכלה מפי הרוב כבר התחילו כולם וקרוב לכלות מפי כולם. ״
1 . ״
1 .. שלא ידע מה בירך המברך, כלומר כמו שאין לו אב שאינו יודע מה בירך המברך. 1: אי זה הוא אמן יתומה, רב הונא אמר ההוא דמחייב לברכה ועאני ולא ידע מה עאני, כלומר שלא שמע הברכה. א"ל שמואל אילו מייתי לי ארדיא. פי' כמהין. 1 1. נראין הדברים שהיה מתאוה להן וגוזליה לרב, אמר שמואל כיון שאלו הם מביאין לי אנא ארדיא ולרב גוזליה [מ"ר] לא היינו אוכלין. נמצא כאלו לא שמע הברכה. א"ל שמואל אילו מייתי לי ארדיא. פי' כמהין. 1 1. נראין הדברים שהיה מתאוה להן וגוזליה לרב, אמר שמואל כיון שאלו הם מביאין לי אנא ארדיא ולרב גוזליה [מ"ר] לא היינו אוכלין. נמצא כאלו לא שמע הברכה. לפיכך ר' שימי מצטרף [שכל] שבא אחר כך ראוי שיצטרף עמו לזימון. אכל דמאי מברך, דכיון דאלו היה אכסנאי או עני מותר לו לאכול דמאי, מברך. לוי שאכל מעשר ראשון שנטלה ממנו תרומת מעשר ולא ניטלה ממנו תרומה גדולה מברך.

רב ניסים גאון

רשי מכבדין לא בדרכים אלא בפתח הראוי למזוזה. אית לפירוש פתחים הראוים למזוזה ושאינן ראוין במסכת יומא בפ"ק יא ובמנחות בפרק הקומץ את המנחה. ב: **רשי** עונין לא אמן חטופה ולא אמן קטופה ולא אמן יתומה כו'. איתא בגמרא דבני מערבא בס"פ אלו דברים שבין בית שמאי וב"ה אי זו היא אמן יתומה ההן דחייב בברכה והוא עאני ולא ידע מה עאני: **ר** דמאי. פירשוהו בתלמוד ארץ ישראל בפרק הדין אכל פירות ספק נתקנו ספק לא נתקנו מזמנין ובפ"ק דעירובין יגבי הוי ו נמי אמרינן דמאי דמיי תיקן לא תיקן כלומר שיש בו ספק אם הוציא

מז: שלשה שאכלו פרק שביעי ברכות

אמר רב הונא הלכה כאחרים. והאידנא אין אנו מדקדקים ורגילים אנו לזמן בע"ה כדאמרינן בחגיגה (פ"ג דף כב.) כמאן מקבלינן האידנא סהדותא מע"ה כמאן כרבי יוסי כדי שלא יהא כל אחד הולך ודומה במה לעצמו[ג]: **מצוה** דרבים שאני[א]. מכאן קשה לה"ג דפירש דמי שמת אז מת בי"ט האחרון דאבילות נוהג ולא אתי י"ט האחרון דרבנן ודמי אבילות דאורייתא דכתיב (עמוס ח) והאריתיה כיום מר דהכא חזינן דאתיא תפלה דרבנן ודמיא קרא דלעולם בהם תעבודו וכן משמע נמי בריש כתובות (דף ד.) גבי חתן נוהג ז' ימי המשתה ואח"כ נוהג ז' ימי אבילות ומדשבעת ימי המשתה מבטלין אבלות דאורייתא כל שכן יום טוב שני:

קטן פורח מזמנין עליו. פרש"י שהגיע שתי שערות ועדיין לא הגיע לי"ג שנה ויום אחד ולא הגיע דא"כ אמאי אמר בסמוך לאתויי קטן פורח היינו שהגיע שתי שערות דקתני בברייתא בהגיע ע"כ פר"ח קטן פורח בתוך י"ג שנה ועדיין לא הגיע שתי שערות ידועות שאינן גדולות כדי לכוף ראשן לעיקרן שכן הוא שיעורם ולהכי קרי ליה פורח שפרחו וצמחו בו שערות אבל אינן גדולות כל השיעור והשתא ה"פ אמרת הגיע דמשמע הגיע דוקא והדר קתני אין מדקדקין בקטן דמשמע אפילו לא הגיע אלא ש"מ לאתויי קטן פורח ואתי סיפא לגלויי ריש"א דמה שהוא אומר בריש"א הגיע שתי שערות היינו פורחות שאינן שערות ממש וכדפירש שבכנס בתוך י"ג שנה וא"ת והא אמרינן לעיל קטן המוטל בעריסה עושין אותו סניף וי"ל דהתם איירי בעשרה והכא מיירי בשלשה או שמא פליגי אהדדי:

ולית

מכל[ב] מעשרותיכם תרימו ומה ראית האי אידגן והאי לא אידגן: מעשר שני והקדש שנפדו: פשיטא הב"ע [א]כגון שנתן את הקרן ולא נתן את החומש [ב]והא קמ"ל דאין חומש מעכב: השמש שאכל כזית: פשיטא מהו דתימא שמש לא קבע קמ"ל: והכותי מזמנין עליו: אמאי לא יהא אלא עם הארץ ותניא [ג]אין מזמנין על ע"ה אביי אמר בכותי חבר רבא אמר אפילו תימא בכותי ע"ה והכא בע"ה דרבנן דפליגי עליה דר' מאיר עסקינן דתניא [ד]איזהו ע"ה כל שאינו אוכל חוליו בטהרה דברי ר"מ וחכמים אומרים כל שאינו מעשר פירותיו כראוי והני כותאי עשורי מעשרי כדרחזי דבמאי דכתיב באורייתא מזהר זהירי [ה]דאמר מר כל מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מדקדקין בה יותר מישראל ת"ר [ו]איזהו ע"ה כל שאינו קורא ק"ש ערבית ושחרית דברי ר' אליעזר רבי יהושע אומר כל שאינו מניח תפילין בן עזאי אומר כל שאין לו ציצית בבגדו ר' נתן אומר כל שאין מזוזה על פתחו ר' נתן בר יוסף אומר כל שיש לו בנים ואינו מגדלם לת"ת [ז]אחרים אומרים אפי' קרא ושנה ולא שמש ת"ח הרי זה ע"ה א"ר הונא הלכה כאחרים רמי בר חמא לא אזמין עליה דרב מנשיא בר תחליפא דתני ספרא וספרי והלכתא כי נח נפשיה דרמי בר חמא אמר רבא לא נח נפשיה דרמי בר חמא אלא דלא אזמין ארב מנשיא בר תחליפא והתניא אחרים אומרים אפילו קרא ושנה ולא שמש ת"ח הרי זה ע"ה שאני רב מנשיא בר תחליפא דמשמע להו לרבנן ורמי בר חמא הוא דלא דק אבתריה ל"א דשמע שמעתתא מפומייהו דרבנן וגרים להו כצורבא מרבנן דמי: אכל טבל ומעשר וכו': טבל פשיטא לא צריכא בטבל טבול מדרבנן ה"ד בעציץ שאינו נקוב: מעשר ראשון כו': פשיטא לא צריכא כגון שהקדימו בכרי מהו דתימא כדאמר ליה רב פפא לאביי קמ"ל כדשני ליה: מעשר שני וכו': פשיטא לא צריכא שנפדו ולא נפדו כהלכתן מעשר שני כגון שפדאו על גבי אסימון ורחמנא אמר [2]וצרת הכסף בידך [ח]כסף שיש (לו) עליו צורה הקדש שחללו על גבי קרקע ולא פדאו בכסף ורחמנא אמר [ט][3]ונתן הכסף וקם לו: והשמש שאכל פחות מכזית: פשיטא איידי דתנא רישא כזית תנא סיפא פחות מכזית: והנכרי אין מזמנין עליו: פשיטא הכא במאי עסקינן [י]בגר שמל ולא טבל [כ]דאמר רבי זירא א"ר יוחנן [ל]לעולם אינו גר עד שימול ויטבול וכמה דלא טבל נכרי הוא: נשים ועבדים וקטנים אין מזמנין עליהן: אמר רבי [מ]יוסי קטן המוטל בעריסה מזמנין עליו והא תנן נשים ועבדים וקטנים אין מזמנין עליהם הוא דאמר כרבי יהושע בן לוי דאמר ריב"ל אף על פי שאמרו קטן המוטל בעריסה אין מזמנין עליו אבל עושין אותו סניף לעשרה ואמר ריב"ל תשעה ועבד מצטרפין מיתיבי [נ]מעשה ברבי אליעזר שנכנס לבית הכנסת ולא מצא עשרה ושחרר עבדו והשלימו לעשרה שחרר אין לא שחרר לא תרי אצטריכו שחרר חד ונפיק בחד והיכי עביד הכי והאמר רב יהודה [ס]ה"כל המשחרר עבדו עובר בעשה שנאמר [4]לעולם בהם תעבודו [ע]לדבר מצוה שאני [פ]מצוה הבאה בעבירה היא מצוה דרבים שאני (צ) ואמר ריב"ל [ק]לעולם ישכים אדם לבית הכנסת כדי שיזכה וימנה עם עשרה הראשונים שאפילו מאה באים אחריו קבל עליו שכר כולם [ר]שכר כולם סלקא דעתך אלא אימא נותנין לו שכר כנגד כולם אמר רב הונא [ש]תשעה וארון מצטרפין א"ל רב נחמן וארון גברא הוא אלא אמר רב הונא תשעה נראין כעשרה מצטרפין אמרי לה כי מכנפי ואמרי לה כי מבדרי אמר רבי אמי שנים ושבת מצטרפין אמר ליה רב נחמן ושבת גברא הוא אלא אמר רבי אמי שני תלמידי חכמים המחדדין זה את זה בהלכה מצטרפין מחוי רב חסדא כגון אנא ורב ששת מחוי רב ששת כגון אנא ורב חסדא א"ר יוחנן קטן פורח מזמנין עליו תנ"ה קטן שהביא שתי שערות מזמנין עליו ושלא הביא שתי שערות אין מזמנין עליו ואין מדקדקין בקטן הא גופא קשיא אמרת הביא שתי שערות אין לא הביא לא והדר תני אין מדקדקין בקטן לאתויי מאי לאו לאתויי

מכל מעשרותיכם. בפרשת לויס כתיב ואל הלוים תדבר וכתיב בהאי קרא את כל תרומת ה' כל לד תרומה שבו חייבים לספרים ממנו: **האי אידגן.** משעה שנתמרה בכרי נעשה דגן וכיון דאיקרי דגן חלה עליו רשות כהן תחלה לכתיב לראשית דגנך תתן לו (ה) אבל בשבלים לא אידגן ולא חלה עליו רשות כהן: **מעשר שני והקדש.** אם הבעלים פודין אותו מוסיפין חומש: **לא קנא.** אין לו קניעות לפי שהולך וכא: **והא בע"ה דרבנן.** בריתא דקתני אין מזמנין על ע"ה בע"ה דרבנן: **דפליגי עליה דר"מ.** וקאמרי כשאינו מעשר פירותיו. הלכך כותי מזמנין עליו דעשורי מעשר: **איזהו ע"ה.** שדברו חכמים בכל מקום: **שלא שמש ת"ח.** הוא הגמרא התלויה בסברא שהיו נותנים לדברי משנה טעם והיו מתאספים יחד ועוסקים בכך והיא דוגמת הגמרא שסדרו האמוראים: **לא אומין עליה.** רמי בר חמא לא רצה לגרפו לשלשה לזמון: **דמשמע.** משמע: **ורמי בר חמא הוא דלא דק.** לא בדק לשאול מדת רב מנשיא: **שלא נטלה תרומתו.** קס"ד תרומת מעשר קאמר: **פשיטא.** דאין מזמנין דהיינו טבל: **שהקדימו בכרי.** לאחר שנתמרה והוקבע לתרומה מן התורה קדם לוי את הכהן ונטל מעשר ראשון תחלה ואחר מחמשים שבו היה ראוי לתרומה גדולה לכהן ושלא ניטלה תרומתו דקתני לאו תרומת מעשר קאמר אלא תרומה גדולה: **מהו דתימא דרמאי ליה רב פפא לאביי.** לעילא) אי הכי אפילו הקדימו בכרי נמי קמ"ל: **אסימון.** כסף שלא נקבע בו צורה וקורין לו פלוז"ן בלע"ז: **עד שימול ויטבול.** ביבמות (ד' מו:) נפקא לן מויקח משה את הדם ויזרוק על העם) ואין הזאה בלא טבילה: **סניף.** חבור לזימון עשרה וכי אמר רב אסי נמי לעשרה קאמר: **מלוה דרבים.** להוציא רבים ידי חובתם בקדושה: **תשעה נראין כעשרה.** מפרש ואזיל לה: **אמרי לה כי מכנפי.** הוו נראים כעשרה שאין אדם מבחין בהן כל כך מתוך שהן יחד: **ואמרי לה כי מבדרי.** נראין טפי מרובין: **שני תלמידי חכמים המחדדין זה את זה בהלכה מצטרפין.** להיות שלשה: **קטן פורח.** שהגיע סימניס ולא בא לכלל שניו: לאתויי

הולך ובא בצרכי הסעודה קבע זמון. וקימ' [לן] דהאי דאכל כשהי' הולך ובא אין צריך לברך על כל פרוסה ופרוסה, אבל ביין צריך לברך על כל כוס וכוס וכנמלך דאמי. **אבל** מי שאכל טבל אפילו מדרבנן וכגון עצין שאינו נקוב, ומעשר ראשון שהקדימו בכרי ולא ניטלה ממנו תרומתן ומעשר שני, והקדש שלא נפדו כהילכתן, והשמש שאכל פחות מכזית, וגר שמל ולא טבל, הני כולהו אין מזמנין עליהן. **אחרים אומרים אפי' קרא ושנה ולא שימש תלמידי חכמים הרי זה עם הארץ.** וסוגיין כאחרים. **רמי בר חמא לא אזמין עליה דרב מנשיא בר תחליפא וכו'.** והאידנא לא רגילי רבנן בהכי ומזמנין אפילו על עם הארץ. **[דתני ספרא וספרי.** פי' ספרא נקרא תורת כהנים שהוא ספר ויקרא לבדו, ספרי הוא וישלחו שהן שני חומשין]. **דאמר ריב"ל וכו' אבל עושין אותו סניף לעשרה.** ונדחו דבריו. אמר ר' יוחנן קטן פורח מזמנין עליו. פירוש, זה שנראה עליו צמח שיער נקרא פורח. וזהו שאמר רב נחמן מי שהוא נכנס בכלל שנת י"ג ולא הביא שתי שערות ידועות [שאינן גדולות כדי לכוף ראשון לעיקרן שכן הוא שיעורם] שהוא חשוב כקטן אע"פ שהוא גדול, אם יודע למי מברכין והוא בן י"ג שנה מזמנין עליו, פחות מזה לא, והא דשבחו לאביי דנפיק לבוא ואחוי כלפי שמיא, לאו דוקא לאזמוני עליו, אלא שבחוהו שיש לו בינה והוא קטן.

מד א מיי' פ"ח מהל' ברכות הלכה כ:
מה ב טוש"ע או"ח סי' קצט ס"ג [והאידנא מזמנין]:
מו ג טוש"ע שם סעיף ד:
מז ד מיי' פי"ג מהל' אסורי ביאה הלכה ו סמג לאוין קנז טוש"ע יו"ד סי' רסח סעיף כ:
מח ה ו מיי' פ"ט מהל' עבדים הל' ו סמג עשין פז טוש"ע יו"ד סי' רסז סעיף ענ:
מט ז מיי' פ"ח מהל' תפלה הלכה ו סמג עשין יט טוש"ע או"ח סי' נ סעיף יד ונ"ב אלפס לעיל דף ו. ובכלל"ש שם סימן ז]:

תורה אור השלם

1. כֵּן תְּרִימוּ גַּם אַתֶּם תְּרוּמַת יְיָ מִכֹּל מַעַשְׂרֹתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת תְּרוּמַת יְיָ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: מִכֹּל מַתְּנֹתֵיכֶם תָּרִימוּ אֵת כָּל תְּרוּמַת יְיָ מִכָּל חֶלְבּוֹ אֶת מִקְדְּשׁוֹ מִמֶּנּוּ:
במדבר יח כח-כט
2. וְנָתַתָּה בַּכֶּסֶף וְצַרְתָּ הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהָלַכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: דברים יד כה
3. וְאִם גָּאֹל יִגְאַל אֶת הַשָּׂדֶה הַמְּקֻדָּשׁ אֹתוֹ וְיָסַף חֲמִשִּׁית כֶּסֶף עֶרְכְּךָ עָלָיו וְקָם לוֹ: ויקרא כז יט
4. וְהִתְנַחַלְתֶּם אֹתָם לִבְנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לָרֶשֶׁת אֲחֻזָּה לְעֹלָם בָּהֶם תַּעֲבֹדוּ וּבְאַחֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאָחִיו לֹא תִרְדֶּה בוֹ בְּפָרֶךְ: ויקרא כה מו

מוסף תוספות

א. (בתוס' רי"ש הקדים הקדמה), ואפי' היא מילתא דרבנן כגון לשמוע קדושה וברכו שלא מצינו לו עיקר מן התורה אפ"ה דחי ליה לעשה דיחיד דלא משמע דמיירי כגון פ' זכור לקרות בתורה שהיא מן התורה וכו' ומכאן תשובה לבה"ג.

מוסף רש"י

מכל מעשרותיכם תרימו. אפילו תרומה גדולה (ערובין לא. פסחים לה:) שאם הקדים לוי את הכהן בכרי וקבל מעשרותיו קודם שיטול כהן תרומה גדולה מן הכרי, צריך להפרים הלוי מן המעשר תחלה אחד מחמישים לתרומה גדולה, ויחזור ויפרים תרומת מעשר (במדבר יח כט). **ומה ראית.** דמוקמת קרא דמיירי בהקדימו בכרי וקרא דפטור בהקדימו בשבלים (ערובין ופסחים וביצה שם) אימא איפכא (ביצה שם). **האי.** דממנרא, אידגן. ותלה עליו חומת תרומה, כדכתיב (דברים יח) ראשית דגנך, הלכך כי שקלה לוי בעי אהדורי לכהן תרי ממאה שנו כריש והדר אחד מעשרה (שבת קכז: וכעי"ז ערובין ופסחים וביצה שם). **והאי לא אידגן.** וכי שקליה לוי עדיין לא היה עכול לתרומה (ערובין ופסחים שם). **איזהו עם הארץ.** שנחשד על הטהרות ועל המעשרות ומוחזק מגעו טמא (סוטה כה.). **כל שאינו קורא ק"ש.** דהא ודאי אינו יודע כלום, אבל יודע לקרות וקורא לא עם הארץ הוא (שם). **ספרא.** תו"כ, **והלכתא.** משנה (דפו"י). **בטבול מדרבנן.** ואפילו הכי מצוה הבאה בעבירה היא אינה לה, ולא דמי לדמאי, וכדאמרן דהתם אשכחן נה המירא לכתחילה (פסחים שם). **מעשר ראשון כו' פשיטא.** קס"ד בתרומת מעשר קאמר וקפריך פשיטא (ערובין לא: פסחים לה:). **ונתן כסף וקם לו.** נמקדים שהוא כתיב (ויקרא כז) ויסף חמישית כסף ערכך (ערובין ופסחים שם). **שני תלמידי חכמים כו' מצטרפין.** **ההלכה מצטרפת** (דפו"י).

הגהות הב"ח

(א) גמ' מצוה דרבים שאני. נ"ב עמ"ש במס' גיטין דף מ"ג ע"ב ול"ע גם ל"ע ממשנה ערוכה דגיטין דף מא: היכא דעבד הוא תליו עבד ותליו בן חורין דכופין את רבו לשחררו כדי לקיים מצות פריה ורביה אף שאינו מצוה דרבים ומני ה"ר איהכ השיב דשאני בעבד שהוא תליו בן חורין וכן בשפחה שחליה בת חורין לפי הכנת המקשן בגיטין דף מ"ג כי שם שהוא בעצמו דהיינו רבו עשה עבירה ששחררו תליו והנתם תליו א"כ הוא נקרא פושע שגרם שעבד או שפחה לא יוכלו לשא עבד ושפחה ולקיים לא תהו בריאה אלא בשבת ע"כ קנסוהו ליה אף לעבור עבירה לשחרורה תליו השני כדי לזכות לעבד ושפחה כיון דהוא הגורם להם העבירה והוה כעין שמתנו חוס, לשם דהיינו דאם הוא פושע שוב אין מזכין אותו ה"ה כאן איפכא היינו שהתחיל בעבירה וגורם להעבירה כופין לו לעשות עבירה כדי לזכות לעבד אבל זה אינו דהא איכא התם דף מא: פלוגתא בזה היכא דמשחרר תלי עבדו אם קונה ומוקשינן למ"ד [בכסף פליגי ומוקי למתניתין דתליי בעבד של שני שותפים דאז קונה לד"ה [וכופין רבו שני לשחררו והוא לא פשע ולא גרם לו העבירה] שוב מצאתי בתוספות דמסכת שבת דף ד: שכתבו דגם מצות פ"ו הוא כמו מצוה דרבים כי היא מצוה גדולה ומ"מ הוא דוחק וכן כתבו תוס' במסכת עירובין דף לב ע"ב ד"ה ולא לעבד עם הארץ כו':

גליון הש"ם

גמ' תשעה וארון. עי' שבת לב ע"א תוס' ד"ה על שקורין ומהרש"א שם:

לעזי רש"י

פלזו"ן [פלדו"ן]. חתיכת מתכת לפני שהוטבעה בה צורת מטבע.

רבינו חננאל

ואסיקנה עליך אמר מכל מתנותיכם תרימו, מה ראית לרבות כשהקדימו בכרי שחייב, ולפטור כשהקדימו בשבלין, ומשנינן בכרי אידגן ונתחייב, בשיבלים לא אידגן. [**מעשר שני והקדש שנפדו**]. וכן ישראל שאכל מעשר שני והקדש שנפדו בנתינת הקרן, אע"פ שלא נתן את החומש, מברך ומזמן. **השמש שאכל כזית.** השמש שאוכל כשהוא

לאתויי קטן פורח. שאין מדקדקין בו אם בא לכלל שנים או לאו. ומה הן שנים י"ג שנים ויום אחד: **עוללא.** גג (ג): **מקניה.** מקן שלו מקטנותו: **בוני.** לנעמ. ואית דגרסי מקטפיה וקטף הוא שרף האילן כלומר משעה שהוא חונטו ויוצא ממנו השרף ניכר אם יהיה טוב: **ואיהו סבר.** רבי זירא שהיה קובל (ד) ומתחרט על שלא שאל על הששה סדר דילמא רובא דמנכר שפיר בעינן דליכול דגן ואי בעי מיניה ששה לא היה מתיר: **ינאי מלכא.** ממלכי בית חשמונאי היה והרג חכמי ישראל שבאו לפסלו מן הכהונה במסכת קידושין (דף סו.): **סלסלה ותרוממך.** סיפיה דקרא תכבדך כי תחבקנה: **היי אבריך.** ולא נהניתי אומר נברך שאכל ינאי וחביריו משלו בתמיה: **שמעון בן שטח דעבד.** שביירך להוליאם ידי חובתם בשביל כוס אחד ששתה: **לגרמיה הוא דעבד.** אין אדם מודה לו: **עד שיאכל כזית דגן.** ומכי אכל כזית דגן מיהא מפיק אף על גב דכזית דגן שיעורא דרבנן הוא כדאמר בפרק מי שמתו (לעיל דף כ:) מיהו כיון דמיחייב מדרבנן מחוייב בדבר קריון ביה ומוציא רבים ידי חובתן. וא"ת בקטן שהגיע לחינוך הא לא אמר הכי [ההוא] אפי' מדרבנן לא מיחייב דעליה דאבוה הוא דרמי לחנוכיה. ובעל ה"ג פסק דוקא דאכלו אינהו כזית או כבילה דכותיה אבל אכלו ושבעו לא מפיק ואי אפשר להעמידה דהא ינאי וחבריו אכלו ושבעו ואפקינהו שמעון בן שטח ואע"ג דלגרמיה הוא דעבד טעמא משום דלא אכל כזית דגן הא אכל כזית דגן הכי נמי:

ובשבת

לאתויי קטן פורח. ולית הלכתא ככל הני שמעתתא אלא כי הא [ו]דאמר רב נחמן [א]קטן היודע למי מברכין מזמנין עליו אביי [ב]ורבא הוו יתבי קמיה דרבה אמר להו רבה למי מברכין אמרי ליה לרחמנא ורחמנא היכא יתיב רבא אחוי לשמי טללא אביי נפק לברא אחוי כלפי שמיא אמר להו רבה תרווייכו רבנן הויתו היינו דאמרי אינשי [ג]בוצין בוצין מקטפיה ידיע: א"ר יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב [ד]תשעה אכלו דגן ואחד אכל ירק מצטרפין א"ר זירא בעאי מיניה מרב יהודה שמנה מהו שבעה מהו [ה]א"ל לא שנא ששה [ו] [ז]ודאי לא מיבעיא לי א"ל רבי ירמיה שפיר עבדת דלא איבעיא לך התם טעמא מאי משום דאיכא רובא הכא נמי איכא רובא ואיהו סבר [ז]רובא דמינכר בעינן. ינאי מלכא ומלכתא כריכו ריפתא בהדי הדדי ומדקטל להו לרבנן לא הוה ליה איניש לברוכי להו אמר לה לדביתהו מאן יהיב לן גברא [ח]דמברך לן אמרה ליה אשתבע לי דאי מייתינא לך גברא דלא מצערת ליה אשתבע לה אייתיתיה לשמעון בן שטח אחוה אותביה בין דידיה לדידה אמר ליה חזית כמה יקרא עבדינא לך אמר ליה לאו את קא מוקרת לי אלא אורייתא היא דמוקרא לי דכתיב [ט]סלסלה ותרוממך [י]תכבדך כי תחבקנה אמר לה קא חזית דלא מקבל מרות יהבו ליה כסא לברוכי אמר היכי אבריך ברוך שאכל ינאי וחביריו משלו שתייה לההוא כסא יהבו ליה כסא אחרינא ובריך א"ר אבא בריה דרבי חייא בר אבא [יא](א"ר יוחנן) שמעון בן שטח [יב]דעבד לגרמיה הוא דעבד דהכי אמר ר' חייא בר אבא אר"י לעולם אינו מוציא את הרבים ידי חובתן עד שיאכל כזית דגן [יג] מיתיבי רשב"ג אומר עלה והסיב עמהם [יד]אפילו לא טבל עמהם אלא בציר ולא אכל עמהם אלא גרוגרת אחת מצטרף אצטרופי מצטרף אבל [טו]הוציא את הרבים ידי חובתן עד שיאכל כזית דגן איתמר נמי אמר רב חנא בר יהודה משמיה דרבא אפי' לא טבל

ולית הלכתא בכל הני שמעתתא אלא כי הא קטן היודע. משמע דקאי נמי אדבי יוחנן ולא נהירא שהרי אין דרך הגמרא שסותר דברי אמוראים והברייתא שהביא ראיה לדברי ר' יוחנן בלא שום טעם וי"ל דקאי אקטן פורח כלומר קטן פורח (ה) מזמנין עליו היינו דוקא היודע למי מברכין ותרווייהו בעינן ולפירושיו צ"ל דלא מייתי עובדא דאביי ורבא לענין אזמוני עליהו אלא לפרש מהו קטן היודע למי מברכין דמסתמא לא פורחים הוו דאם כן מהו רבותייהו אם יודעים למי מברכין ורבה נמי דעבד היינו להראות שיש בהם בינה והם קטנים ולא מזמנין עליהו. ואומר ר"ת אף על פי דלית הלכתא ככל הני שמעתתא מיהו הלכה כריב"ל דאמר קטן ממש עושין אותו סניף לעשרה והכא דבעינן פורח ויודע היינו דוקא בשלשה ולית הלכתא ככל הני שמעתתא לא קאי אריב"ל ודיקא נמי שהרי מפסיק הגמרא בינתיים באותו מעשה [דר' אליעזר] דלעולם יסכים אדם ותניא כוותיה אלא קאי אהני שמעתתא דבתר תניא כוותיה דיסכים כגון תשעה ואחרון ושבע ושנים ותשעה גרלין בעשרה ושנים מחדדים וקטן פורח אע"ג דתנא ברייתא הכי לאתויי פורח יעמידנה רב נחמן בחינו יודע למי מברכין והיינו נמי כריב"ל דאמר לעיל קטן אין מזמנין עליו פי' מוטל בעריסה עד שידע למי מברכין אבל עושין אותו סניף לעשרה פי' לברכת המזון וה"ה לתפלה דבהא לא פליג רב נחמן דכי בעי יודע או פורח כדפי' ה"מ לזמון אלא אבל לסניף מודה לריב"ל דסניף לעשרה וה"ה לתפלה דקטן מצטרף ודיקא נמי דפריך עלה ממעשה דר' אליעזר שהיה לתפלה לריב"ל דמיירי בבהמ"ז ומיהו תימה דבב"ר (פ' לא) קאמר עלה דריב"ל הדא הוא דתימא לברכת המזון אבל לתפלה לא והיה אומר ר"ת דאין הלכה כן לפי שחולק על הגמרא שלנו דולמי ריב"ל לענין תפלה נמי קאמר מדפריך מעובדא דר' אליעזר דמיירי בתפלה. ויש מגרפין קטן לתפלה רק שיהא חומש בידו ואומר ר"ת דמנהג שטות הוא דכי היכי דאמר אחרון גברא הוא ה"נ אחרון חומש גברא הוא ועוד הא דקאמר קטן מצטרף היינו אפי' בלא חומש ועוד דלא מזיגן בשום דוכתא דמהני אלא בעובדא דעבור השנה כשעולין בעליה בפרקי דרבי אליעזר (פ"ח) דקאמר בשלשה מעברין את השנה ר' אליעזר אומר בעשרה ואם נתמעטו מביאין ספר תורה ועושין עגולה וכו' ואין מזכיר שם שיהא הקטן אוחז הס"ת והתם נמי לא קאמר אלא ספר תורה העשוי בגליון אבל חומשין שלנו לא ומיהו קאמר בירושלמי א"ר יוסי[יא] (ו) זמנין אכלית עם ר' חלפתא אבא ועם ר' חנינא בר סרסי חביבי ולא מזמנין עלוהי עד שהבאתי שתי שערות ומשם משמע דלהצטרף לזמון לא עבדין עובדא עד שיביא שתי שערות הא לתפלה עבדי ומתוך ירושלמי זה פי' ר"י דאין עושין קטן סניף לעשרה לא לתפלה ולא לברכת המזון וגם היה אומר ר"י שגם רביעו תם עצמו לא היה נוהג לעשות כן לעשות קטן סניף לעשרה ולא עשה מעשה והלכך אפי' חומש בידו לא מהני כדפירשנו כיון דלא אתהני קטן לגבו גם חומש בידו לא אתהני ומיהו [יב] קטן פורח ויודע למי מברכין משמע שמברכין עליו גם בשלשה כברייתא וליכא מאן דפליג וזה לשון רביעו שפוסק מסקנא דמלתא אין עושין קטן סניף לעשרה לזמון ולתפלה ולשלשה עד שיביא שתי שערות כעובדא דר' יוסי ברבי חלפתא בירושלמי והא דאמרינן בירושלמי קטן וס"ת עושין אותו סניף אומר ר"י דגרס התם קטן נס"ת כלומר סניף לקריאת התורה קאמר ודוקא התם כדאיתא במגילה (פ"ג דף כג.) דקטן עולה למנין שבעה דקאמר הכל עולין למנין שבעה אפי' קטן אפי' אשה אי לא הוה משום כבוד צבור אבל לשאר דברים לא ואפי' אם אשכחן בשום דוכתא דקטן [וחומש מצטרף] אפי' לתפלה היינו דוקא העשוי בגליון אבל חומשין שלנו לא ולפי' ר"ת חומש אינו מועיל כלל כיד קטן אבל קטן לחוד הוי סניף אבל תרי לא כדקאמר גבי עובדא דר' אליעזר ור"ת פי' דהיא בירושלמי דרבי יוסי בר' חלפתא דוקא בשלשה מיירי: **אביי** ורבא הוו יתבי וכו'. ואם תאמר היכי דמי אי הוו קטנים פורחים מאי רבותא הוה בהו שהביאו כלפי מעלה אלא צריך לומר דהאי לאו לאחזוני עלייהו קא מנסי להו כי היו קטנים טובא אלא לנסותינהו קא עביד שהיה בהם בינה: **תשעה שאכלו דגן ואחד ירק מצטרפין.** והכי הלכתא שאחד שאכל ירק או שתה כוס יין מצטרף ואפילו נברך שאכלנו יכולין לומר שהרי שתיה בכלל מכילה ויש שרוצים לומר דהיינו דוקא לזמון עשרה אבל לשלשה לא מצטרפי דהרי לעיל נמי מחמרינן טפי בצירוף שלשה מעשרה ומיהו בירושלמי תני שנים שאכלו פת ואחד ירק מזמנין וכן פסק ר"י בתוספתו והשר מקולי מפרש דאין הלכה כאותה ברייתא דירושלמי חדא שהרי מסיק עלה התם מתני' כרבן שמעון בן גמליאל כלומר ורבנן פליגי דלא מצטרפי ואין הלכה כיחיד ועוד דא"כ קשה דרבי יוחנן אדר' יוחנן דהכא א"ר יוחנן דלעולם אינו מוציא עד שיאכל כזית דגן הא מצטרף שפיר אפי' לא טעם אלא שתיה כעובדא דר"ש בן שטח ובירושלמי קא"ר יוחנן לעולם אין מזמנין עד שיאכל כזית ומשמע אפי' [יג] מצטרף אלא ש"מ כאן לעשרה ובירושלמי אייתי בזמון שלשה ולהשלים לעשרה אפי' אינה שנים ושלשה ששתו מצטרפין ושתיה בכלל אכילה ולא קפדינן אלא אדובא דמינכר: **עד שיאכל כזית דגן.** משמע שאם אכל כזית דגן שיכול להוציא אף אחרים שאכלו על השובע ותימה והרי כזית אינו אלא מדרבנן והיכי אתי דרבנן ופטר לאורייתא דהא אמרינן בפרק מי שמתו (ל' כ:) תבא מאדה למי שאשתו ובניו מברכים לו ולא מני לאוקומי [הא] דשרו לקטן שיכול להוציא אביו אלא בדאכל אביו כזית דאתי קטן דרבנן שהגיע לחינוך ופטר אביו שאינו חייב אלא מדרבנן הא אם אכל אביו כדי שביעה אינו יכול לפטרו ופרש"י דמחויב דרבנן מחויב קרינן ביה אבל קטן

נ א מיי' פ"ה מהלכות ברכות הלכה ז סמג עשין מז טוש"ע או"ח סי' קלט סעיף י:

נא ב ג ד ה מיי' פ"ה הל' ח סמג עש טוש"ע או"ח סי' קמז סעיף ב:

נב ו טוש"ע שם סעיף ד:

רבינו חננאל

דאמר רב נחמן קטן היודע למי מברכין מזמנין עליו. כגון שנכנס לכלל שלש עשרה שנה ולא הביא שתי שערות, שהוא חשוב כקטן אע"פ שהוא גדול, אם יודע למי מברכין והוא בן י"ג שנה מזמנין עליו, פחות מכאן לא. בדענון תרווייהו יודע למי מברכים ושיהא פורח תחלת גידול שערות. ודוקא לזימון אבל בתפלה לא איירי. **ושלש שאכלו ירק ושבעה דגן דהוו להו רובא דמינכר מצטרפין לנברך לאלהינו ובלבד שיברך מי שיאכל דגן.** [ודוקא לאצטרופי לבי עשרה אבל לבי תלתא אינו מצטרף עד שיאכל כזית דגן]. **שמעון בן שטח דעבד לגרמיה הוא דעבד.** פירוש, ביירך להוציא עצמו ולא ליגאי וחבייריו שהם היו צדוקין.

רב ניסים גאון

ינאי מלכא כריך ריפתא ולא הוה ליה איניש דמברוך ליה אמרה ליה דביתהו השתא דקטלת לכולהו רבנן מאן מברך לך. איתא מיפרשי ומיבררא במס' קדושין בפ' האומר לחברו (דף סו) שנתגלגלה (ותעה) [הרעה] ע"י אלעזר בן פוערה וע"י יהודה בן גדידיה ויהרגו כל חכמי ישראל והיה העולם משתומם עד שבא שמעון בן שטח והחזיר את התורה לישונה ובמס' סוטה בפ' עגלה ערופה (ד' מז) אמרי' כד קטל ינאי מלכא לרבנן אטמינהו אחתי' לשמעון בן שטח ואיתא נמי בפ' כל ישראל יש להם חלק (דף קז) ובתלמוד א"י דהאי פירקא אמרי' ש' נזירים עלו בימי שמעון בן שטח ק"נ מהן מצאו להן פתח וק"נ לא מצאו להן פתח שלח שמעון בן שטח לגבי ינאי מלכא אמר ליה אית הכא שלש מאות נזירין ואינון בעיין תשע מאה קורבנין הב לי פלגא מן דידך ואנא יהיב פלגא מן דידי שלח ליה ת"נ אזל לישנא בישא ואמר ליה דלא יהב ליה מן דיליה כלום שמע ינאי מלכא וכעס דחיל שמעון בן שטח וערק בתר יומין סלקין בני נשי רברבין מן מלכותיה דפרס לגבי ינאי מלכא מדאכלין אמרין נהירין אנן דהוה הכא [חד גבר סב וכו'] ועיקרה דמילתא בבראשית דר' הושעיא בפרשת וירא יעקב כי יש שבר במצרים דקשיא הא אדאית בגמ' דידן כי אפשר שתכף זה המעשה וזה הכעס שנפל בלבו של ינאי המלך על ר' שמעון בן שטח אירע זה המעשה הנזכר וזהו שנאמר בו נזדקה בו מינות ויהרגו כל חכמי ישראל וכשראה שמעון בן שטח חשש שמא יתאנה עליו ויענישנו על אותו המעשה שהיה והלך ונתחבא עד שקבלה אחותו עליו אמונת שלום מן המלך ואחר כן יצא מהמחבא ונכנס אצלו וזה ששלח לו מן הנזירין הב פלגא מדידך ואנא יהיב פלגא מדידי אמת היו דבריו כי כמו שעיין בנדריהם וחקרם יפה עד שנתברר לו שאינן קיימין והורה להן שפטורין הם מלהביא קרבן עליהם

תורה אור השלם

1. סְלְסְלֶהָ וּתְרוֹמְמֶךָּ תְּכַבְּדֵךְ כִּי תְחַבְּקֶנָּה:
משלי ד ח

הגהות הב"ח

(א) גמ' לא שנא ששה (ודלא) מז"מ וכ"ג רש"י גורס ווי:
(ב) שם כזית דגן וכדתניא רשב"ג אומר עלה והיסב:
(ג) רש"י ד"ה עוללא גג הס"ד ואח"כ מ"ש בוצין דלעת מקניה וכו' מקטנותו ואית דגרסי: (ד) ד"ה ואיהו וכו' שהיה קובל. נ"ב נראה שהיה גורס בגמרא ששה ווי לא קמיבעיא לי שהיה מילר על אלא שאל אותו וכ"ל להיות בב"ר פ' נ"ל:
(ה) תוס' ד"ה ולית וכו' כלומר קטן פורח דמזמנין:
(ו) בא"ד אמר ר' יוסי כמה זמנין אכלית:

גליון הש"ם

גמ' אביי ורבא כו'. בבה"ג הגר' וכ"ה כר רב חנן: רש"י ד"ה עד שיאכל כו' **ההוא אפי'** מדרבנן כו'. וק"ל הא אמר' שם דאם עשים בברכת המזון דרבנן אין יכולות להוציא לאחרים. וצ"ע:

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב כך, כמה זימנין אכלית עם תחליפא אבא ור' אבינא בר סיסי חביבי.

מוסף רש"י

בוצין. קלא קטנה, כלומר כשהיא קטנה ניכרת אם עגלת לגבה (דפו"ר). **רובא דמינכר.** רוב הערלה לעניים (ע"ז לז:). **אמר לה.** למלכתא, **קא חזית דלא מקבל מרות.** דלא מקבלי מרותא, שאין מכירין רבנן שום טובה שאדם עושה להם (דפו"ר ונ"ר). **לגרמיה הוא דעבד.** יחיד הוא בדבר ואין הלכה כמותו (שבת לח:).

כדמפרש באותו המעשה ק"נ מצאו להם פתח היה לו לומר פלגא מדידי כלומר מתורתו והוראתו וזהו צד התירוץ שלו וכבר שאלו המלך בשביל הדבר הזה והחזיר לו תשובה בזה הענין כדאמרינן (שם) אתא עאל יתיב בין מלכא למלכתא אמר ליה אפלית בי אמר ליה לא אפלית בך את מן ממונך ואנא מן אורייתי דכתיב (קהלת ז) כי בצל החכמה בצל הכסף: